

*Лісна Ірина Федорівна
кандидат економічних наук,
доцент, доцент кафедри економічної теорії, статистики та
прогнозування
Харківський національний економічний університет ім. С. Кузнеця
Пономаренко Олександр Олександрович
кандидат економічних наук,
доцент, доцент кафедри економічної теорії, статистики та
прогнозування
Харківський національний економічний університет ім. С. Кузнеця*

ОСОБЛИВОСТІ ВПЛИВУ ДЕРЖАВИ НА РОЗВИТОК БІЗНЕС СЕКТОРА В УКРАЇНІ

Розглянуто особливість впливу на розвиток бізнес сектора економіки України. Запропоновано основні методи регулювання корпорацій з боку державної політики на національному рівні.

В умовах реформування економічного середовища України необхідно розглянути особливу роль держави в забезпеченні стійкого розвитку і попередженні кризових ситуацій у функціонуванні суб'єктів господарювання бізнес сектора економіки, необхідно зазначити той факт, що вона фактично в повному обсязі визначає, регулює і здійснює контроль за їх взаєминами та взаємодією суб'єктів господарювання у процесі життєдіяльності суспільства.

З цих позицій на макрорівні держава є єдиним суб'єктом управління економічною системою, тому антикризове регулювання здійснюється як важливий структурний елемент у системі розробки та реалізації державної економічної політики, яка повинна стимулювати економічний розвиток та запобігати виникненню кризових явищ на всіх рівнях економіки. Форми і напрями й визначені та закріплені у законодавчому порядку, цього недостатньо для проведення державою ефективної антикризової політики, що потребує розробки механізму її реалізації та впровадження, створення ефективних інститутів банкрутства та ліквідації суб'єктів господарювання.

Антикризова політика держави виступає складовою кожної окремої частини економічної державної політики. Отже, ця політика повинна забезпечувати такі головні напрями впливу на суб'єкти господарювання [1;2]: зменшення кон'юнктурних впливів на суб'єктів господарювання виходячи з циклічності розвитку економічних систем та структурних економічних перетворень; моніторинг соціально-економічного середовища функціонування суб'єктів господарювання. При цьому необхідно виділяти окремо як інфраструктурне та інституційне середовище, так і самих суб'єктів господарювання з

метою попередження системних кризових явищ; установлення такого інституційного середовища, яке ще на початковій стадії, за перших ознак неплатоспроможності суб'єкта господарювання давало б змогу його контрагентам втручатися в його управління і забезпечувати заходи щодо виходу з цього стану; контроль реалізації та вдосконалення механізмів банкрутства неефективних підприємств шляхом здійснення процедур: санації, ліквідації; недопущення фіктивних банкрутств; підтримка нових підприємницьких структур на стадіях їх заснування для посилення конкуренції як одного з головних механізмів економічного розвитку; підвищення ефективності використання державних фінансових коштів через механізми рефінансування кредитних інститутів, створення та втілення в ринкову практику нових фінансових інструментів, які служили б каталізатором економічного зростання та підвищення монетизації економіки. З цієї точки зору антикризове регулювання економічних процесів суб'єктів господарювання здійснюється державою в таких сферах [2]: збереження та витрачання коштів і матеріальних цінностей суб'єктами господарських відносин; фінансово-кредитних відносин, валютного регулювання та податкових відносин – за додержанням суб'єктами господарювання кредитних зобов'язань перед державою та розрахункової дисципліни, вимог валютного законодавства, податкової дисципліни; цін та ціноутворення - з питань додержання суб'єктами господарювання державних цін на продукцію і послуги та інше.

Крім формування ефективної інституційної системи регулювання поведінки та взаємодії суб'єктів господарювання, одним з головних завдань держави стає зменшення ентропії зовнішнього середовища функціонування економічних агентів за рахунок забезпечення стабільності макроекономічних параметрів та прогнозованості їх зміни. Таким чином, саме внутрішній механізм корпоративного управління у господарчих товариствах, його законодавче забезпечення потребує удосконалення.

В Україні сьогодні особливості механізму корпоративного управління визначають Господарський кодекс України, Цивільний кодекс України та Закон України "Про господарські товариства", останній, практично, й є базовим. Недосконалість та невідповідність сучасним умовам господарювання положень цього закону призводить до багатьох корпоративних конфліктів, які спричиняють виникнення кризових явищ.

Література: 1. Іванов Ю.Б., Орлов, П. А., Іванова О. Ю. Конкурентні переваги підприємства: оцінка, формування та розвиток: Монографія / Ю. Б. Іванов, П. А. Орлов, О. Ю. Іванова – Х.:ВД «ІНЖЕК», 2008 . – 351 с.

2. Дороніна М.С. Управління економічними та соціальними процесами підприємства: Монографія. – Х.: Вид-во ХДЕУ, 2002. – 432 с.